

13.9.2015 Karkku enkelikirkko

Maan päällä ja taivaassa.

Täällä.

Ihmiset, elämä, hyvä ja huono, köyhyys ja rikkaus, sota ja rauha, arki, tosi ja valhe.

Tuolla.

Jumala ja enkelit, sielut, pilvet, säät ja tulevaisuus.

Tai ilmatieteelliset ilmiöt ja ilmastomuutos, eikä muuta.

Me elämme jotenkin kahta. Tätä maailmaa tiukasti, rahataloutta, markkinataloutta, poliittista ilmapiiiriä, pakolaisten ennennäkemätöntä saapumista Eurooppaan ja Suomeen. Katse täällä tiukasti.

Ja me elämme toista, kaipuuta katseessa. Rakkautta etsien, hyväksyntää pyytäen, menneisyyden painolastia psyydessä mitaten, tulevaisuudesta haaveillen ja kuolemanjälkeistä elämää varovasti tunnossa tunnustellen. Katse kaukana.

Tämänpuoleinen on selviö ja varma.

Ei siitä tarvitse kuin selvitä.

Mutta tuonpuoleinen. Onko siellä jotakin? Kuka sen voi varmasti sanoa? Sillä jotenkin me voimme aistia tuonpuoleisen.

Jumala ja henkivallat. Enkelit.

Vaaditaan heittäytymistä. Aikuiset puhuvat pakolaisista, kestävyysvajeesta ja työttömistä.

Mutta taivaan henkivalloista puhuminen saa jäädä pienten iltasaduksi.

Tuonpuoleinen. Henkivallat. Enkelit, jotka suojaavat. Taivaalliset sotajoukot ja henkivaltojen mittelöt.

Olen niin kiinni tämänpuoleisessa ja silti ajatus enkeleistä ja henkivalloista herättää kiinnostuksen ja uteliaisuuden, kriittisyyden ja myös lapsenomaisen luottamuksen suojelusenkelisiin.

Raamatun Ilmestyskirja sanoo, että enkeleitä on kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta. Tarkka määrä.

Entä suojelusenkelien tarve? Onko enkelillä useampi hoidettava suojeltava vai sujuuko se sarjatyönä. Haluaisin kyllä tehtävänsä selvästi paneutuneen enkelin.

Minä en haluaisi olla vain yksi muiden mukana. Minusta tuntuu, että minun enkelilläni kyllä riitä työtä.

Jos kuitenkin puhumme Jumalan huolenpidon siivenhavinnoista.

Taivaallisesta hovista. Henkiolennoista, joiden tehtävänä on lakkaamatta ylistää ja palvoa Jumalaa.

Sillä lailla taivaassa.

Enkelit tekevät sitä, mitä me tulemme taivaassa tekemään.

Kun me rukoilemme isä meidän- rukouksessa, että tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa. Siinä me ilmaisemme päästä enkelien kanssa taivaalliseen kuoroon. Ajattele jo nyt, siellä missä kolmiyhteistä Jumalaa ylistetään, siellä on pieni kappale taivasta maan päällä.

Osa enkeleistä palvelee Jumalaa ikään kuin turmeltumattomassa alkutilassa. Niin kuin ennen syntiinlankeemusta. Sitten osa enkeleistä lankesi paholaisen mukana ja heitettiin ulos taivaasta ja niin meidän sieluistamme taistelee aika moiset henkivallat.

Henkivaltojen taistelu sieluista ja minä saan valita.

Sadun ja todellisuuden raja ei tunnu selvältä.

Helpompi on ajatella, että suojelusenkelini on ollut lapsuudestani työllistetty ja nytkin sitä tarvitsisin, mutta usko enkelin hoivaan aikuisella ja järkevällä iällä on vaikeaa. Kun usko Jumalan huolenpitoon on sekin vaikeaa. Miten menee oma osuus ja mistä huolehtii isä Jumala. Vai antaako Jumala ohjeet enkeleille ja vetäytyy itse vain työnjohtotehtäviin.

Sanansaattajat lähestyvät meitä, unessa tai ihmisen olentoisena.

Sana pelastuksesta tai vaarasta. Ja tietysti sotajoukkona, Jumalan joukkojen puolesta pahaa vastaan.

Vaikka täällä tuntuu, että pahan joukot ovat voimassaan ja pienet enkelit ovat hiljaisia ja vaatimattomia. Ajatus, että hyvä voittaa ja paha saa palkkansa, ei tunnu näin olevan. Maailma näyttää toisin. Paha on ja voi hyvin. Mutta usko hyvän lopulliseen voittoon vaatii paljon.

Voiko enkelikuoro voittaa mustan ja pimeän? Ja millä keinoilla pahuus hoituu siivenhavinnoilla vai pyhittääkö tarkoitus keinot?

Kevyempää on suojelusenkelillä.

Enkeli pitää sinusta huolen.

Jumalan huolenpito koskee koko olemassaoloasi. Luulisi, että vain sielun autuus, taivaan paikka, olisi Jumalan kiinnostuksessa. Mutta koko elämä. Koko elämän olet saanut Jumalta. Voinnin, hyvinvoinnin ja tarpeet.

Ja kaikki on Jumalasta. Vaikka olemme niin itseriittoisia ja oman tiemme kulkijoita, niin silti joku ajatus johdatuksesta on.

Elämän suuret kuviot ovat käsiemme ulottumattomissa. Syntymä ja kuolema. Ihmissuhteet. Tuntuu kuin olisi suunnitelma. Jonkun tekemä ja ohjaama.

Syntymä ja kuolema. Johdatettuina. Ajateltuna elämä. Taivaaseen. Usko. Tai. Mutta suojelua kaipaen.

Yhden ihmisen elämän ohjaajista enkeleistä on myös isoihin projekteihin.

Kristinuskon suuntaviivat ovat olleet enkeleiden siivillä.

Johannes Kastajan ja Jeesuksen syntymät ovat enkeleiden ilmoittamia.

Paimenet jouluyönä saivat katsella enkeleitä.

Jeesus sai enkeleiden palvelua vaikeina elämänhetkinään.

Tyhjällä haudalla oli enkeli.

Enkeli avasi ovia vankilassa apostoleille.

Ensimmäisten kristittyjen unet ja näyt saivat enkelivahvistusta.

Paavali sai enkelivahvistusta.

Ja me saamme ehtoollisrukouksessa, huolimatta ihmettelystämme ja epäilyistämme, olla mukana rukoilemassa, että tästä lahjasta me taivaan joukon ja kaikkien pyhien kanssa kiitämme.

Ja kirkkoisät 300 ja 400-luvuilla ovat sanoneet:

"Kuinka suuri onkaan sielujen arvo, kun jokaisen suojaksi on syntymästä asti valtuutettu enkeli.", Hieronymos k. 420.

"Enkelit pitävät silmällä meitä matkalaisia ja auttavat meitä Jumalan käskystä niin, että joskus saavuttaisimme tuon yhteisen isänmaa.", Augustinus 300-luvulla.

Näihin havinoinhin saamme jäädä.

Maan päällä ja taivaassa.

Aamen.

Anu Jokinen-Lundén

Karkun pappi